

Reisverslag Stichting Ghana School Project

9 november

De dag voor vertrek

Vandaag een SMS van Pompidou ontvangen, de container is gearriveerd.

Het papierwerk is compleet, nu maar het beste hopen.

De container mag 21 dagen blijven staan in de haven (daarna moet je betalen), de race naar Ghana kan dus van start.

10 november Heino- Burgos

Om 4.45 meld ik me bij Erik. Maak snel nog een kop koffie en dan is het om 5 uur tijd om te vertrekken. De ouders, zus en huisgenoot van Erik zijn samen met Martijn Laarman het uitzwaai comité. De 9000 km lange rit kan beginnen.

We zijn de IJsselbrug voorbij en een enorme benzinelucht komt in de cabine, wat is er aan de hand?

Ergens bij het 't Harde gaan we een parkeerplaats op en kijken ons aggregaat na, er drupt inderdaad benzine uit. Klote, met een tie-rip wordt de benzineslang weer aan het kraantje vast gezet. Een goed begin.

Om 12 uur zijn we Parijs al voorbij en loopt het voorspoedig, de benzinelucht is minder.

Langzaam gaan we richting de Spaanse bergen. Het is wel anders dan vorig jaar, toen zaten we met geknepen billen in te zwaar belanden bus naar de bergen te kijken. Nu rijden we bijna vol gas (100) de berg op en in mum van tijd zitten we in Spanje. We komen daar wel in een enorme regenbui terecht waarbij de ruitenwissers in de snelste stand nog niet helpen, met een gangetje van 60 rijden we richting Bilbao. Daar willen we overnachten, maar we zijn fit en de opgehouden regen heeft ons doen besluiten om nog richting Madrid te rijden.

We zijn Burgos voorbij als de tolweg ophoudt, de gewone snelweg is van mindere kwaliteit (vol hobbels) en direct hangt er weer een benzinelucht in de auto.

De lucht doet ons besluiten een hotel te zoeken en niet in de auto te slapen. Bij een wegrestaurant vinden we een kamer en om 1 uur slapen we.

11 november Burgos – Tanger

Om 6 uur staan we op en om 06.30 zijn we weer on the road.

We komen voorbij Madrid in de ochtendspits, hoewel de 8 baans snelweg vol is rijden we er toch makkelijk door. We besluiten om de boot vanavond te nemen.

Na wat last minute boodschappen (autolampen, de eerst was al kapot en een kussen voor Wilco) staan we om 16 uur in de haven.

We zijn nog op tijd voor de fastferry (1 uur ipv 2 uur) naar Tanger, snel kaartje gehaald en aansluiten in de rij. Bij het inchecken in de rij krijgen we te horen dat de ferry 1,5 uur vertraging heeft. De Slow ferry vertrek wel en leid tot voor ons gemakkelijke taferelen.

Toeteren auto's, schreeuwende vaders en niemand geeft maar 1 centimeter ruimte. Na een half uur zitten alle ruziemakers samen op de boot en keert de rust weer. Naast staat ons een neger uit Mali met een oud Mercedes busje. Ik maak een praatje met hem, hoewel hij alleen Frans praat en ik geen woord Frans spreek. Hij is van plan in 4 dagen naar Bamako (hoofdstad Mali) te rijden (zo'n 5000 km), geen vakantie trip dus.

Om 18.45 komt ons schip en kunnen we inladen. Het gaat relatief rustig want busjes met lading mogen niet mee en om 19 uur varen we de haven uit. Aan boord zit al iemand van de Marokkaanse douane die alvast onze paspoorten afstempelt. Wij mogen Marokko in, maar onze auto ook?

Het drama van vorig jaar staat me nog in het geheugen gegrift en ik bereid Erik vast op het ergst voor. Aangekomen in Tanger.

Ik zit achter het stuur want ik wil in de goede rij komen, "niets aan te geven". De man uit Mali staat naast ons en we lachen een beetje. Iedereen begint te toeteren, maar de bestuurder van de voorste auto is spoorloos. Dan begint het spul te rijden, de man uit Mali let niet op en zet zijn auto in het achterruiten en ramt de auto achter hem, nog meer chaos. Ik zie het en laat hem achter, ik heb maar 1 doel, de goede rij.

Zodra we de boot af zijn moeten we stoppen en wordt de rij aan gegeven. Hoera, we mogen in de goede rij. Snel rijden we de honderd meter door. Als ik wil aansluiten komt een andere douane beampte. We moeten naar de andere rij, neeeeeeeeeeeeeeeeeeee. Al vloekend rij naar de andere rij, hopen dat we daar dan een beetje vooraan staan. Bij de andere rij aangekomen worden we tot mijn plezier weer weggestuurd, we moeten weer aansluiten in de goede rij. Snel keren we de auto, terug naar de goede rij. Daar aangekomen worden we weer terug gestuurd!!! Nu grijp ik mijn kans en spring uit de auto.

Tegelijkertijd komt er een sjacheraar (mensen die helpen formulieren in te vullen voor vergoeding) en die weet de douanier te overtuigen dat we wel in de juiste rij staan, joepie. Het kost me wel 20 euro, maar die betaal ik graag. Na nog een uur wachten, regelen en nog eens 60 euro betalen staan we opeens buiten het hek.

Ik doe een dansje van plezier. Zo nu eerst een slaappleats regelen.

We hadden eigenlijk een camping uitgezocht, maar omdat we die niet kunnen vinden gaan we richting Rabbat. Het is al laat: 21.30 plaatselijk tijd (bij ons is het een uur later) en we gokken op een hotel langs de snelweg. De snelweg richting Rabbat is een mooie 4 baans tolweg en ik besluit om Erik de regels van het rijden in Marokko eens uit te leggen.

Voornamelijk die, die niet op papier staan. Altijd met de deuren op slot rijden, nooit stoppen (behalve politie) en niet te hard (vraag Stephan maar). Ah, de eerste test, in de verte een paar oranje zwaailichten. Ik ga van het gas af en rijd stapvoets langs een man die pionnen op de rijbaan zet, een wegwerker denk ik. Dan zie ik opeens iemand op de rijbaan tegen de vangrail liggen. Hij is dood, mors dood, verschikt kijken we elkaar aan. Iets verder staan 3 auto's en ik denk maar aan 1 ding, wegwezen en vol gas gaan we er vandoor. Poeh, dat was schrikken.

We beginnen te gissen wat er gebeurt is, waarschijnlijk is de man aangereden toen hij de snelweg overstak (niet ongebruikelijk daar) en is toen geschept. Inmiddels zien we een bord met een hotel en verlaten we de tolweg. Onderweg komen we nog een ambulance met zwaailicht tegen, waarschijnlijk op weg naar het ongeluk, het is inmiddels zo'n 20 minuten later. Het doet je toch beseffen dat we in een andere wereld zijn.

In het hotel nemen we een 2 persoonskamer voor 11 euro, niet te duur. Helaas blijkt in de kamer een soort twijfelbaar te staan (klein 2 persoonsbed) en hoewel we elkaar leuk vinden gaat het dat niet worden.

De kamer is niet zo groot en na een kleine verbouwing weten we er nog een matras uit de auto er bij in te krijgen. Erik bied aan om op de matras te slapen, de volgende keer ben ik aan de beurt. Het is wel een komisch gezicht, de kamer is 1.70 breed, dus Erik kan niet lang uit liggen en als hij zijn hoofd opricht stoot hij zijn hoofd aan de wasbak. De deken op mijn bed is

zo zwaar en ligt vol met zand, het is waarschijnlijk eerst ergens een deurmat geweest. Als ik mijn kussen naar Erik gooi ontstaat er een stofwolk die Erik gelijk naar zijn hooikoortsmedicijn doet grijpen. Tja, wat verwacht je ook voor een kamer van 11 euro. Om 12 uur vallen we in slaap.

12 november Tanger-Agadir

Na alles weer terug te hebben verbouwd vertrekken we om 7 uur richting Agadir, zo'n 800 km. Onderweg halen we 2 stokbroden die dienen als ontbijt en lunch. Erik belegt het met Fred en Ed chocopasta en ik met een bierworstje, het smaakt best. Na Casa Blanca nemen we de kustsnelweg richting Agadir. Helaas is het een 2 baans weg die door berggebied loopt waardoor we niet voor het donker in Agadir zijn. Uiteindelijk zijn we er om 19.45 (18.30 is het donker). Het laatste stuk was erg hobbelig en zorgt weer voor een enorme benzinelucht in de auto. Bij het Hotel gaan we op onderzoek naar de benzinelucht. Het blijkt dat in de dop van het aggregaat een soort overdruk/loop zit waarbij als de auto erg schudt het uitloopt. We denken naar over een oplossing, maar eerst gaan we eten want na 21 uur is het moeilijk om aan eten te komen. We belanden bij een eettentje met de naam Sultan of Kabab, dat beloofd wat. Het stadsdeel waar we zitten is erg toeristisch (met name Engelsen) en we worden constant overspoeld met aanbiedingen voor appartementen en marihuana. Daar hebben we geen behoefte aan dus poeieren we ze af. Na een Pizza voor Erik en Panini voor mij gaan we gevuld naar het hotel.

Het is 22.30 en omdat we moe zijn besluiten we morgen uit te slapen, de wekker gaat op 7.45. Lekker uitslapen, dat hebben we wel verdiend.

13 november Agdir-Tiznit

We hebben heerlijk geslapen, dat was wel lekker na een paar korte nachten.

Vandaag gaan we op zoek naar ons geld van vorig jaar wat we als waarborg moesten achterlaten, zo'n 800 euro. Maar eerst gaan we ontbijten, lekker op een terrasje in de zon. Ik heb voor het eerst een vakantie gevoel. We nemen een petit dejeuner (klein ontbijt) oftewel koffie, brood en een omelet. Ja, we genieten.

Om 09.30 vertrekken we naar Mr Nami, onze agent die vorig jaar de papieren heeft verzorgd. Ik heb hem vorig jaar in alle haast gemachtigd om de waarborg te ontvangen van de douane, maar ik heb nog steeds mijn geld niet terug. We vinden makkelijk zijn kantoor maar hij is er niet, zijn zoon gelukkig wel.

Hij legt in het Frans uit waar het geld is, we snappen er geen snars van, het geld is er niet. We maken de afspraak om 11 uur terug te komen want dan is Mr Nami er zelf. Intussen checken we uit in het hotel en drinken een kop koffie. Om 10.50 zijn we weer op het kantoor, en Mr Nami is er inderdaad. Het is een warm welkom en dat stelt me wat gerust. Mr Nami spreekt Engels en legt uit dat de douane nog steeds het geld heeft en het niet wil terug betalen. Maar het is goed dat ik er nu zelf ben en hij neemt ons mee naar de douane om het op te lossen. Het is vrijdag en dat betekent dat alles tussen 12 en 14.30 dicht zit ivm het middaggebed in de moskee (soort zondag voor christen). We spreken om 14.30 af en wij gaan eerst naar het strand. Mr Nami drukt me op het hart om niet te laten af te schepen, schop desnoods een enorme scene. We lopen naar het strand en het weer is prachtig, strak blauwe lucht en 30 graden.

Op een terrasje van Pizza Hut (ja, dat hebben ze daar ook) doodden we de tijd met schrijven van het verslag en Erik leest een boek van Herman Finkers. Inmiddels zit ik mezelf op te

peppen om straks helemaal over de rooie te gaan als ik het geld niet krijg. Ik overdenk al mijn frustraties van het afgelopen jaar en langzaam kom ik in een staat dat ik de eerste de beste voorbijganger een optater kan verkopen.

Even nog wat gel in mijn haar, strak achterover, lekker aso. Ik ben er klaar voor, ik lust ze rauw.

Om 14.30 zijn we weer op het kantoor en 5 minuten later vertrekken we met zijn zoon naar de douane in de haven. Na een ritje van 10 minuten komen we aan in de haven. We gaan via de zij ingang naar binnen en staan achter de balie ipv ervoor. Natuurlijk worden we weggestuurd en ik wil gaan schreeuwen, maar de zoon zegt, nu nog niet. We wachten een kwartiertje op een bankje en ik haal herinneringen op. Vorig jaar hebben we 3 dagen voor dit gebouw gebivakeerd voordat we toestemming kregen om de goederen uit te voeren. De zoon komt ons ophalen en zegt dat we over 20 minuten het geld kunnen ophalen. Jaja dat soort praatjes ken ik. Met tegenzin gaan we met hem mee voor een tour door de haven. Het kantoor verzorgt de uitvoer van citrus fruit naar Rusland, Nederland en Canada.

Het interesseert me niet veel want ik wil mijn geld. We drinken nog een kopje Marokkaanse thee (heel zoet en met blaadjes) op de parkeerplaats en ik herken zelfs een aantal zwervers. We moeten weer een kwartiertje wachten voor de kassa, er worden enorme bedragen betaald maar niemand haalt er geld op, ik word er somber van. Ik zit te bedenken wat ik als aanleiding kan gebruiken om te gaan schreeuwen maar dan is er plotseling een formulier, ik kan het geld ophalen!! Ik ben er beduusd van, dat ik niet in de gaten heb dat de kassier me nog 5 euro aftroggelt want er staan nog niet alle stempels op. Het maakt me niet uit en 2 minuten later sta ik met een stapel biljetten in de hand, 9200 Dirham oftewel 790 euro. Eigenlijk wil ik heel hard weglopen want ik vertrouw het nog steeds niet maar ik weet mijn rust te bewaren.

Want een enorme anticlimax

5 minuten later zitten we in de auto terug naar het kantoor en ik kan nog niet geloven dat ik het geld heb. De zoon brengt ons naar de ambulance en hoeft geen geld te hebben voor alle hulp, fantastisch!

We danken hem hartelijk en we vertrekken snel, want ik vertouw het nog steeds niet.

Ik wil eerst nog naar de bank om te wisselen want morgen is alles dicht en in de Sahara is alles een probleem. Dan het volgende probleem, niemand wil dirham in euro's wisselen. Je hebt een reçu nodig dat je het geld van euro in dirham heb gewisseld, maar dat heb ik niet want dat bonnetje is van vorig jaar en ligt ergens thuis. Na bij 4 banken en 2 wisselkantoren trek ik de stoute schoenen aan.

Ik kom het wisselkantoor binnen en zeg dat de douane me hier naar toe heeft gestuurd om te wisselen.

Ik laat een kopie van de invoerlijst zien waar het bedrag op staat en zeg dat hij anders de douane moet bellen. Langzaam raakt hij overtuigd en nu moet er eerst gecheckt worden of er genoeg euro in de kluis zitten. Gelukkig hij heeft 940 euro in de kluis, daar kan mijn 790 wel van betaald worden. Na 5 keer het te hebben berekend wordt het geld uit betaald. Hoera ik heb het geld, en dat op vrijdag de 13e.

Snel gaan we er vandoor en gaan richting Tirtiz waar we om 19 uur aankomen. We checken in in hotel de Paris, 14 euro voor een kamer, gelukkig met 2 1-persoons bedden.

Ik ben klaar met schrijven en Erik leest Herman Finkers. Erik wordt besprongen, we hebben waarschijnlijk luizen op de kamer, ach het kan niet altijd mee zitten. Welterusten.

14 november Tiznit – Layoome

Het was me het dagje wel.

Gisteravond het reisverslag afgemaakt en op zoek naar een internet café, maar die was onvindbaar.

Tijdens de zoektocht begon mijn maag te borrelen en heb kort daarna even mijn lichaam geleegd op de wc om het netjes te zeggen. Toch gaan we met een goed gevoel om 23 uur slapen.

Om 6.30 gaat de wekker en om 7 uur rijden we weer.

Ik ruim de cabine een beetje op want alle pennen er rondgestrooid en vraag Erik een nieuwe cd er in te doen want aan Guus Meeuwis ben ik zo vroeg nog niet aan toe. Erik vraag waar het cd mapje van Klaus is, maar die is weg; Dan dringt het tot ons door, we zijn bestolen!! Na een korte check blijkt er te missen; CD mapje, instructieboekje van de auto een cd-speler en wat losse Dirham's ter waarde van 2 euro. De zonnebrillen en de kleine fotocamera liggen er nog!!

Kortom de schade valt mee, maar we zijn wel geschrokken. In gevolg gaan we de deuren dubbel checken, handig zo'n afstands bediening maar het werkt blijkbaar niet altijd.

Onderweg krijg ik mijn eerste bekeuring, wegens niet stoppen bij een stopbord. Geen bord gezien en er was niemand in de buurt, ach het hoort er bij.

Later bij een tankstation treffen we een konvooi Nederlanders uit Amsterdam. 1 van de jongens ken ik van 15 jaar geleden van een vakantie baantje, Mathijs Timmers, wat is de wereld toch klein.

Zij zijn ook bekeurd met 5 auto's bij het stopbord. Zij hoefde er maar twee te betalen 1 met bon en 1 zonder bon voor de agent, zij kunnen er ook wel om lachen. Ze trakteren ons op een kopje koffie en vertellen dat ze naar Dakar gaan, www.amsterdamdakar.com.

Erik voelt zich niet zo fit maar toch weten we Layoome te halen, waar we bij het vliegveld inchecken. In de stad is alles bezet, er is morgen een marathon (midden in de woestijn).

Morgen rijden we naar Dakla als Erik weer fit is, maar nu eerst de stad in om dit te versturen.